

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Стара Загора, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела М. Калчева като разгледа докладваното от Димитър М. Христов Въззивно търговско дело № 20265501000064 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба на “А.Б.Б.” ЕООД срещу Решение № 127/24.11.2025г., постановено по гр.д. № 516/2025г. по описа на Районен съд – Раднево, с което е отхвърлен като неоснователен предявения от „А.Б.Б.” ЕООД срещу М. В. В., установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 79, ал.1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 33 ЗПК за признаване за установено наличието на вземане спрямо ответника за сумата 600 лв. - главница, представляваща незаплатени суми по договор за паричен заем № 595630 от 07.02.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.06.2025 г. до погасяване на задължението, сумата от 71,54 лв. – договорна възнаградителна лихва за периода от 07.02.2020 г. до 07.08.2020 г., сумата от 379,16 лв. - обезщетение за забава върху главницата за периода от 07.08.2020 г. до 31.05.2025 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение за процесните суми по чл. 410 ГПК № 232/17.06.2025 г. по ч.гр.д. № 398/2025 г. на РС-Раднево.

Във въззивната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно. Направено е искане същото да се отмени и да се уважат предявените иски. Претендира разноските пред двете инстанции.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от особения представител на въззиваемия, с който взема становище, че жалбата е неоснователна и моли да бъде оставена без уважение и да се потвърди решението на районния съд.

Претендира разноските пред въззивната инстанция.

Окръжен съд – гр. Стара Загора, в настоящия състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производство, намира за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.дело № 398/2025г. по описа на РС - Раднево, по подадено от „А.Б.Б.” ЕООД заявление, е издадена заповед за изпълнение № 232 от 17.06.2025г. по чл. 410 ГПК срещу длъжника М. В. В., за следните суми: 600,00 лв. (шестстотин лева) – главница по договор за потребителски кредит № 595630 от 07.02.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 16.06.2025 г. до изплащане на вземането; 71,54 лв. (седемдесет и един лева и 54) – договорна възнаградителна лихва за периода от 07.02.2020 г. до 07.08.2020 г.; 379,16 лв. (триста седемдесет и девет лева и 16 ст.) – обезщетение за забава върху главницата за периода от 07.08.2020 г. до 31.05.2025 г.; разноси по делото в размер на 25,00 лв. (двадесети пет лева) – държавна такса и 50,00 лв. (петдесет лева) - юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което с разпореждане на съда от 18.07.2025 г. на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Настоящият иск е предявен в законовия едномесечен срок, налице е идентитет между претенциите, за които е издадена заповедта за изпълнение, и тези, предмет на производството по делото, поради което същият е допустим.

Ищецът черпи правото си да претендира процесните суми от факта, че е придобил претендираните вземания по договор за паричен заем № 595630/07.02.2020 г., въз основа на рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 22.03.2022 г., сключен между "С.К." АД и "А.Б.Б." ЕООД, като с пълномощно цедентът и упълномощил цесионера да уведомява длъжниците за цесията съгласно чл.99 ЗЗД. Вземането на цедента по договора за кредит е включено в приложение № 1 към договора за цесия. За извършената цесия е съставено уведомление от ищеца, като няма данни същото да е изпратено на ответника. По делото няма представени доказателства за уведомяване за извършена цесия на длъжника по заповедното производство М. В. В., поради което съдът приема за установено, че ищецът не доказва уведомяване на ответника за извършената цесия.

По делото е безспорно установено, че цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за прехвърлянето на вземанията им.

Спорният въпрос, пренесен пред въззивната инстанция, е дали длъжникът е надлежно уведомен за извършената цесия, когато съобщението за това е достигнало до знанието единствено на неговия особен представител.

Процесуалното представителство може да произтича от закона /в случаите на изрично уредено законно представителство/ или от договор, а представителството чрез особен представител, макар и регламентирано от специална правна норма /чл. 47, ал. 6 от ГПК/, не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това

предпоставки – в т. см. т. 6 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК. Назначеният от съда особен представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява / в т. см. т. 7 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/, от което следва, че особеният представител не е нито законов, нито договорен представител и не може да приема адресирани до представляваното лице /в случая ответника/ материално-правни изявления на трети лица, каквото безспорно е уведомяването на длъжника от стария кредитор по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД чрез упълномощения цесионер за сключения договор за прехвърляне на вземания, а и след като особеният представител не е осъществил контакти с ответника, то последният като длъжник не може да се счита за уведомен за цесията чрез особения представител.

Поради това въззивният съд намира, че извършеното прехвърляне на вземания няма действие по отношение на ответника, тъй като за извършеното прехвърляне не му е съобщено по предвидения от закона ред, т. е. не е спазено изискването на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД – цесията не е породила действие.

До същите правни изводи е стигнал и първоинстанционният съд в решението си, поради което настоящият състав намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 127/24.11.2025г., постановено по гр.д. № 516/2025г. по описа на Районен съд – Раднево.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____